

Lovgivningsmøde.

Mandagen den 12te December, Kl. 1.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtaget.

Formanden: Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der efter Lovdagsmødet er omdeelt Væbningsskik til anden Behandling af „Forslag til Lov om Regjeringens Førelse i Tilfælde af Kongens Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse“, samt Væbningsskik til eneste Behandling af „Forslag til Lov om Pension til forhenværende constitueret Chef for det 5te Udskrivningsdistrikt, Etatsraad S. M. Dvisti.“

Endvidere er omdeelt Landstingets Udvalgs Betænkning over „Forslag til Lov, sigtende til at fremme Lehn, Stambuses og Fideicommissgodfers Overgang til fri Jordetendom m. m.“

Under nærværende Møde vil blive omdeelt Udvalgets Betænkning over „Forslag til Lov om Postvæsenet.“

Efter Dagsordenen gik man derpaa over til:

Fortsættelse af anden Behandling af: „Forslag til Lov indeholdende Bestemmelser om Politiet udenfor Kjøbenhavn.“

Not: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, vil jeg strax begynde med at sige, at Grunden væsentlig er den, at jeg interesseres mig levende for at faae dette Lovforslag ophevet til Lov; jeg veed af Erfaring, at der findes omkring i Communerne, særlig i de større Communer, som jeg har haft Leilighed til at kjende udenfor Kjøbenhavn, er en meget følelig Trang til saadanne Bestemmelser, som det vil være muligt igjennem denne Lov at faae givet Lovkraft, og denne Trang føles med hver Dag stærkere, jo mere Sandsen i Communerne for Orden og Regelmæssighed i Udringerne af det offentlige Liv tiltager, samtidig med at, om jeg saa maa sige, Frihedsfølelsen med forøget Styrke modsætter sig Alt,

hvad der kan have blot endog Skin af Vilkaarlighed og Lure af en enkelt Embedsmand eller Politiautoritet. Saaledes som Forholdet for Tiden er udenfor Kjøbenhavn, er det jo nemlig saa, at man saagodtsom savner alle de Bestemmelser, man gjennem denne Lov venter at faae. Ganske vist har man i enkelte spredte, men tildeels meget forældede Love adskillige Bestemmelser om de Forhold, der nu tænkes ordnede ved denne Lov, men i de allerfleste Tilfælde savner man egentlige Lovbestemmelser og har derfor hidtil i de Communer, jeg kjender, hjulpet sig, som man bedst kunde, deels igjennem Sædvaner, som det dog i mange Tilfælde er overordentlig vanskelig at oplyse i den fornødne Begrændsning og deels igjennem Paabud af de enkelte Politimyndigheder, der naturligvis ikke altid kunne undgaae at faae Præget af en vis Vilkaarlighed, ja undertiden af et vist lunefuldt Indfald. Denne Tilstand er i høi Grad beklagelig og uheldig. For en Politimester, der virkelig har den alvorlige Villie at ville gjøre sin Pligt og gavne Samfundet samtidig med at han nødigt vil udsætte sig for at blive beskylt for Vilkaarlighed, er det en høist uheldig Stilling, saaledes ikke at have en lovlig Grund at staae paa. Politiet trænger nemlig som enhver anden Institution, og maaskee mere end nogen anden, til Begrændsning, til en fast Bestemmelse af, hvad der er dets Pligt og som følge deraf ogsaa dets Ret, og det kan ikke være Andet end uheldigt, naar man savner en saadan Begrændsning. Jeg troer, at Mangelen af en saadan Begrændsning i en ikke uvæsentlig Grad har bidraget til den temmelig almindeligt udbredte Mistillid, som saa ofte høres udtalt imod Politiet. Jeg troer, at Grunden dertil for en væsentlig Deel er Mangelen paa Bestemmelser i Lighed med dem, man nu haaber at faae gjennem denne

Rettelser.

- Sp. 1944, Lin. 27 f. o.: „atter“ læs: „alle“.
 — 1944, Lin. 14 f. n.: „altsaa ogsaa“ læs: „ogsaa altid“.
 — 1965, Lin. 13 f. o.: „Staten“ læs: „Statskassen“.